

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ESMA41-137-1154 dyrektora zarządzającego Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) z dnia 9 sierpnia 2018 r., w której ESMA zwraca się o zwrot kwoty 12 000 EUR w związku z kosztami poniesionymi przez ESMA w sprawie F-39/14;
- stwierdzenie nieważności związanej z tym noty obciążeniowej nr 4440180170 z dnia 10 sierpnia 2018 r., wydanej przez ESMA;
- obciążenie ESMA jej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach obecnego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 98 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾, art. 60 rozporządzenia finansowego ESMA⁽²⁾, art. 170 regulaminu postępowania przed Sądem, a także zasady równości broni stron sporu, ponieważ kwota, którą rzekomo skarżący winien zapłacić i która została określona w powołanych aktach prawnych nie została ustalona przez Sąd zgodnie z art. 170 regulaminu.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że koszty żądane przez pozwanego są nieodzyskiwalne, ponieważ przekroczyły rozsądny termin na złożenie takich wniosków.
3. Zarzut trzeci dotyczący dokonanie przez pozwanego oczywistego błędu w ocenie długu strony skarżącej, ponieważ żądana kwota w wysokości 12 000 EUR jest zbyt wygórowana.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Zarządu w sprawie rozporządzenia finansowego Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych ESMA/2014/MB/38.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2018 r. – Industrial Química del Nalón / Komisja

(Sprawa T-635/18)

(2019/C 16/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Industrial Química del Nalón, SA (Oviedo, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem, M. Grunchard, R. Crespi i S. Saez Moreno)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

- naprawienie szkody wyrządzonej skarżącej przez pozwaną;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej odszkodowania za szkody poniesione przez nią bezpośrednio w konsekwencji wydania rozporządzenia Komisji (UE) nr 944/2013 z dnia 2 października 2013 r. dostosowującego do postępu naukowo-technicznego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (Dz.U. 2013 L 261, s. 5) w zakresie, w jakim Komisja zaklasyfikowała pak, wysokotemperaturową smołę węglową jako substancje o ostrej toksyczności wodnej kategorii 1 (H400) i o chronicznej toksyczności wodnej kategorii 1 (H410), oszacowanego na łączną kwotę 833 628,00 EUR lub inną kwotę wykazaną później przez skarżącą w toku postępowania, lub którą Sąd uzna za właściwą;
- ewentualnie, orzeczenie w wyroku wstępnym, że pozwana jest zobowiązana do naprawienia wyrządzonych szkód i nakazanie stronom podania Sądowi w rozsądnym terminie od daty wydania wyroku kwoty odszkodowania uzgodnionej między stronami lub, w braku takiego uzgodnienia, nakazanie stronom przedstawienia mu, w tym samym terminie, ich żądań wraz z podaniem dokładnych kwot;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty na rzecz skarżącej odsetek wyrównawczych za zwłokę od dnia poniesienia strat (to znaczy bądź od dnia wejścia w życie niezgodnej z prawem klasyfikacji, bądź od dnia wystąpienia szkód);
- zasądzenie od pozwanej zapłaty odsetek za zwłokę w wysokości 8 % albo innej stosownej wysokości ustalonej przez Sąd, obliczonej od kwoty należnej od daty wydania wyroku do dnia zapłaty; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący wyrządzenia przez pozwaną skarżącej szkody poprzez wydanie i wejście w życie rozporządzenia Komisji (UE) nr 944/2013⁽¹⁾ klasyfikującego substancję pak, wysokotemperaturową smołę węglową jako substancje o ostrej toksyczności wodnej kategorii 1 (H400) i o chronicznej toksyczności wodnej kategorii 1 (H410). W dniu 22 listopada 2017 r. Trybunał oddalił odwołanie wniesione przez Komisję Europejską na orzeczenie, w którym Sąd stwierdził częściową nieważność rozporządzenia (UE) nr 944/2013 w zakresie, w jakim klasyfikowało ono pak, wysokotemperaturową smołę węglową do substancji o ostrej toksyczności wodnej kategorii 1 (H400) i o chronicznej toksyczności wodnej kategorii 1 (H410) z powodu oczywistego błędu w ocenie. Skarżąca poniosła koszty, aby zastosować niezgodną z prawem klasyfikację. Pozwana odpowiada za te koszty zgodnie z art. 268 i 340 TFEU, ponieważ zachowanie pozwanej jest bezprawne z tego względu, że stanowi wystarczająco istotne naruszenie prawa, wyrządzona szkoda jest rzeczywista i pewna oraz istnieje bezpośredni związek przyczynowy między zachowaniem pozwanej a podniesioną szkodą.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 944/2013 z dnia 2 października 2013 r. dostosowujące do postępu naukowo-technicznego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (Dz.U. L 261, 3.10.2013, s. 5)

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2018 r. – Tokai erftcarbon / Komisja

(Sprawa T-636/18)

(2019/C 16/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tokai erftcarbon GmbH (Grevenbroich, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem, M. Grunhard, R. Crespi i S. Saez Moreno)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;